

klonio Visokopr. Gospodinu mitropolitu S. Peroviću u Mostaru, pa se isti čuveni rodoljub dostojao, da mi ga posudi preko prijatelja mi g. Rista Ivaniševića, dičnoga Srbina iz Mostara, da ga po tenanu proučim i o njemu izvjestim u javnosti.

Tražio sam što god izvjestna o manastjeru u Dumnu, al mi je g. Toša Ivanišević samo znao kazati, da mu je Sava Vukanović iz Dumna pričao, da se je spomenuti manastjer zvao *Labostin* ili kako drugi kažu *Hlabostin*. Vid Vuletić-Vukasović.

Četiri staro-hrvacke bogomolje u Primorskoj županiji (Parathalassiji).

(Sa slikama*).

Crkva S. Trojstva u spljetskom polju kod Poljuda. (Sl. 1.) O toj je crkvi najprvi pisao englez T. G. Jackson nazad tri godine¹⁾, a dotičan mu je opis, ali bez slike, objelodanio u hrv. prievodu neki M. A. na obvoju ovogodišnjeg br. 6 spljetskoga »Bull. di arch. e st. dalmata«. Ovako piše o njoj Jackson u spom. prevodu :

»Malo podalje od grada naprama Poljudim, sakrivena megju vinogradima a pomučno je naći bez provodića, postoji njeka čudnovata porušena crkva Svetoga Trojstva, za koju mislim, da je niko nije jošte opisao«.

»Ista opstoji od nekog okružnog prostora njekoč svodom pokrivena, ali od toga svoda opstoji sada teke prvi počeci a okružena je su šest apsida, koje se otvaraju sa okružnim lukovima nad središnjim prostorom. Zanimiva je takodjer i zbog toga, što odgovara toli u tlorisu koli u razmjerima sa dvjema crkvam u Zadru, sa krstionicom i sa sv. Uršulom, i kako sam već opazio sve tri imaju malne do palca razlike isti promjer od 20 nogu (6.04 m.) kroz svod. Crkva spljetska ima dvojna vrata u mimoležećim apsidama, manja vrata imaju jedan križ nad gornjim pragom, a glava veće je sastavljena od odlomka njeke rimske arhitrave uresene kao bobicama od krunice«.

»Jošter neki odlomci klasičnog graditeljstva su uzidani tamo i amo, a iz središta svodova istočnog i zapadnog visi njeka visaljka

*) Slike će izići na koncu radnje. Uredništvo.

¹⁾ Dalmatia the Quarnero and Istria — Knj. II. str. 72—74.

kao od izvaljenog pehara, njeke vrste koja se opetuje u crkvi sv. Donata u Zadru i u drugim suvremenim zgradjama.

»Istočna apsida sadržava neki mali izdubak u zidu, što je moglo biti vodenište. Vriedan je opazke prosti izvanjski ures, sastavljen od uglagjenih pragova i lukova, a čudno je bilježiti, da ovi su izpostavljeni u istočnoj apsidi i u susljedećoj poluapsidi. Unutrašnjost bila je prosvjetljena samo od jednog malog otvora ostavljena u dvjema a možda i u trima apsidama, odma nad okružnicom, od koje se dijele polusvodovi«.

Prevoditelj dodaje k tomu još neke vijesti, po kojima se doznaje, da je crkva bila sačuvana »do vremena Francuza«, a tad da je napuštena i da se je srušila u ovome vijeku; i kaže još, da je »vrijedna bila sačuvanja zbog njezine davne starine i zbog sloga, što se vadi iz običaja, a u mnogom obziru naliči crkvi svetog Donata u Zadru«. Ja sam tu crkvicu obašao proš. jes. praznika, ali nijesam opazio, da se zid nad lukovima apsida svija tako, da bi mogao pomisliti, da je crkva bila pokrivena kubetom, kao što piše g. Jackson i kao što je na slici (str. 73) zabilježio u presjeku zida, već se on okomito uzdiže od prilike za 1 m. visine nad spomenutijem otvorenijem lukovima, i prestavlja samo valjasto trulo, ravno prekinuto z gornje strane. Da crkva bude bila pokrivena kubetom, i da uz to bude bila sačuvana do početka ovoga vijeka, kube, sačuvano kroz tolike vjekove, nebi se bilo od jednom srušilo baš u ovome vijeku, kad Spljet nije pretrpio nikakova neprijateljskog haranja; a da se bude i srušilo, bili bi mu ostali makar kakvi ostanci, dočim mu nije opaziti baš nikakva traga. Meni je odatle zaključiti, da je barem u početku ovoga stoljeća crkva S. Trojstva bila pokrivena prostijem čunjastijem krovom, a tako i po svoj prilici od postanka svojega.

U popisu zemalja samostana duvana S. Benedikta u Spljetu od godine 1070—80¹⁾ spomenuta je ta crkva ovako »*a ecclesia sancti Thomae ex parte orientis iuxta terrae sancte trinitatis*«. Ona je dakle opstojala i od prije toga zemana. Na toj crkvi kao što na onoj s Ursule i na krstionici u Zadru, koje su sve jednakog tipa i jednake veličine u tlorisu, kako zgoduo opaža g. Jackson, karakteristično je *poredanje šestero apsida oko centralnog trula*, jer se

¹⁾ Codex diplom. Dio I., CCVIII.

taj broj opaža eto samo kod nas, pa je rek bi i iznikla kod nas ta lijepa i izvorna namisao.

Kad je zadarski biskup S. Donat III. doveo u Zadar tijelo sv. Stošije, uneseno je ono u baziliku S. Petra, staru zadarsku katedralu,¹⁾ a to god. 804. Svakako u IX. vijeku sagradili su zadrani novu katedralu i posvetili ju sv. Stošiji, jer Andrija prior zadarski u svojoj oporuci od god. 918 ostavlja »in sancta Anastasia una coppa de argento et uno panno (de) sirico«,²⁾ a suvremenik njegov car Konstantin Bagrorogjeni opisuje istu crkvu³⁾. Uza tu prvu katedralu, koja je bila svakako na mjestu sadanje S. Stošije, jer Bagrorogjeni car kaže, da je kod (»juxta«)⁴⁾ nje hram s. Trojstva, sadašnjeg sv. Donata, ima bit bila sagragjena i krstionica u centralnom razporegjenju po običaju onoga zemana. Graditelji su imali pred očima crkvu S. Dujma i onu S. Donata. Od one su primili namisao pravilnog višekuta i konkâ u debljini zida uložnijeh, a od ove broj šest za stranice višekuta, jer je u Sv. Donatu šest pilova. Graditelji Sv. Ursule i S. Trojstva u Spljetu isli su za korak dalje; pridržavši broj i veličinu, razvili su konke u prave apside sa posebnijem zidovima.

(Nastaviti će se).

Frano Radić.

D o p i s i.

U Korčuli, dne 1. srpnja 1890.*) — Veleučeni gospodine! Kod Sokoca je na istoku planine Romanije (u Bosni kod Sarajeva) velika starobosanska nekropola *Mramorje*, biva ovo je po broju stećaka najgolemija nekropola, t. j. u njoj je mjesto *crkvina*, a oko crkvine do dvije sto i četrdeset starobosanskijeh spomenika. Narod zove u obće ove spomenike *mramorovima*, a to su različita oblika, t. j. ploče, stećci skupa s podstavkom, stećci poput ploča, stećci bez podstavka, stećci koji svršuju u trostran ležeći bridnjak s osnovicama nagnutijem unutra. Ovgdje je dosta stećaka ugnuto u zemlju, a dosta jih i izrazbijano za golemi obelisk, koji je podignut god. 1880. za poginule vojnike dne 21. rujna 1878. kod

¹⁾ Documenta hist. chroat. per. ant. ill. 171, 6 str. 306—309.

²⁾ Documenta 13 str. 18.

³⁾ De adm. imp. c. 29, p. 128, 136—140 ed. Bonn (u Documenta 205, 1, str. 404).

⁴⁾ Nav. mj.

*) V. Viestnik 1890. str. 107.